

ע"פ 5386/16 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 5386/16

לפני: כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין
כבוד השופט מ' מזוז
כבוד השופטת ע' ברון

המערער: פלוני

נ ג ד

המשיב: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נצרת
(השופט ג' אזולאי) מיום 1.6.16 בת"פ 9340-05-15

תאריך הישיבה: כ"ו באדר ב' התשע"ו (5.4.16)

בשם המערער: עו"ד סלימאן איברהים

בשם המשיבה: עו"ד דפנה שמול

בשם שירות המבחן לבוגרים: עו"ד הגר אביב

פסק-דין

המשנה לנשיאה א' רובינשטיין:

א. המערער יחד עם אחר (נאשם 1 בכתב האישום) הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירת שוד

עמוד 1

בנסיבות מחמירות בצוותא. הפרשה עניינה פגיעה במתלון על-ידי שני הנאשמים בשל נטייתו המינית, וזאת תוך מכות, מאמץ משותף לנאשמים לשוד הארנק ומכשיר הטלפון של המתלון – שלא צלח עקב התנגדותו – ולבסוף נטילת שרשרת זהה ושרשרת נוספת ומשקפי שמש של המתלון, אשר נגרמו לו לפי תסקיר נפגע עבירה נזקים של ממש.

ב. בית המשפט קמא לא ראה להבחין בין חלקיהם של הנאשמים בפרשה, וראה את המערער כשותף לתכנון העבירה, וכן נתן דעתו לחומרתה של עבירה על רקע שנאה. נקבע מתחם עונש שבין 30 ל-48 חודשי מאסר. לאחר עיון בפסיקה גזר בית המשפט על המערער – כמו על חברו לעבירה – 32 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצר, וכן מאסר על תנאי.

ג. הערעור מכוון כנגד ההרשעה והעונש כאחד. לעניין ההרשעה נטען כי הודאת המערער היתה בעובדות ולא בעבירה, כי אין לראות את המערער כמבצע בצוותא אלא כמסייע, שכן – כנטען – לא נטל חלק בתכנונו של השוד אלא "רק" סייע למבצע העיקרי, נאשם 1. באשר לעונש נטען, כי בשל חלקו היחסי הנמוך יותר של המערער ובשל מצב בריאות קשה יש להפחית במתחם העונש ולהעמידו בין מאסר על תנאי לשישה חודשים בפועל, ולהפחית את המאסר בהתאם.

ד. מתסקיר עדכני בו עיינו עלה כי המערער מתנהג באורח תקין במאסר ומשפר את ידיעת העברית, ולאחר מכן ישולב בקבוצה טיפולית. יצוין כי התסקיר המקורי זיהה גורמי סיכון באישיותו.

ה. מטעם המדינה נטען כי אין מקום להתערב בהכרעת הדין, שכן על פי עובדות כתב האישום בהן הודה המערער יש לראותו כמבצע בצוותא, וכי העונש אינו חמור לפי הפסיקה. מצדנו הערנו כי לטעמנו כתבי אישום בנסיבות של שנאה צריכים לכלול גם עבירת פשע שנאה, במיוחד נוכח גילויי שנאה מסוגים שונים בקבוצות שונות בחברה הישראלית, וזאת כמובן מעבר לתיק זה.

ו. אשר להרשעה, חרף טענותיו של הסניגור המלומד לא ראינו לשנות מ"מעמדו" של המערער כמבצע בצוותא של השוד ולהעבירו ל"מצב סיוע". המערער אמנם לא היה "חלוץ הפרשה", שבה החל שותפו בקביעת פגישה עם המתלון כדי לתקפו ולשדדו, אך כבר בשלב שטרם הפגישה חבר אליו המערער, ולפי הודאתו (פסקה 4 לכתב האישום) כך "במטרה לתקוף בצוותא את המתלון ולקחת את רכשו על רקע נטייתו המינית" – מתוה תכנוני מובהק. במפגש עם המתלון היה המערער מי שבעט בו ראשונה, מי שהחזיק באבן בהמשך תוך איום לשבור את פניו ושיניו של המתלון, וכן סטר לו וניסה להוציא מכיסו את ארנקו, אך לא הצליח עקב התנגדות המתלון; את השרשרות והמשקפיים נטל אמנם השותף. הדברים בעינינו בהירים, והמערער היה שותף ככל משפטו וחוקתו, מבצע בצוותא. קשה גם להלום טענה של הודאה בעובדות ולא בעבירה; מן הפרוטוקול ביום ההודאה ברי, כי הכל הבינו במה עסיקנו. אין מקום איפוא להתערבות בהרשעה.

ז. איננו מתערבים גם בעונש, וגם אם חלקו של השותף היה במעט – רק במעט מזער – גדול יותר משל המערער, לא שגה בית המשפט בהטלת עונש זה, בודאי לא באופן המצדיק התערבות. הנסיבות מוחמרות בשל הפגיעה במתלון בשל נטיה מינית, וברי כי על בתי המשפט להביא לחומרה מעבר לעצם חומרתה של פרשת שוד, נושא היורד לבטחונו האישי של אדם.

ח. איננו נעתרים איפוא לערעור על שני חלקיו. אנו מקוים מאוד כי המערער יפנים את לקח הפרשה ולא יחזור לסורו.

ניתן היום, ט' בניסן התשע"ז (5.4.2017).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה
